taisiin ruokatarpeet farmareilta halvalla hinnalla ja sitten myydä ne kuluttajille suunnattomista hinnoista."

Demokraattipuolueen äänenkannattaja siis tunnustaa, että **sellainen keinottelu eli "kämpläys" on aina käynnissä** ja että demokraattipuolue ei yritäkään sitä lopettaa sen enempää kuin republikaanipuoluekaan sitä aikoo lopettaa.

Sosialistipuolue on ainoa puolue, joka aikoo ja voi sen lopettaa.

Oletteko ajatelleet mitä puoluetta työläisten on edullisin äänestää?

Köyhän pikku sisko

KÖYHÄN PIKKU SISKO.

Kirj. Josephine Conger-Kaneko.

Niin kului kesä ja tuli syksy. Eräänä hämäränä lokakuun aamuna Mary Elizabeth Ray ei tullutkaan alas, auttamaan tätiään aamiaisen laitossa. Ja kunällistynyt emäntä meni orpanansa makuuhuoneeseen häntä herättämään, löysi hän vuoteen koskemattomana, eikä mitään merkkiä näkynyt, että huoneessa olisi kukaan yötään viettänyt.

Se oli vanha tuttu tarina: Pieni kirjeliuska, jätetty pöydälle—sillä Mary Elizabeth ei voinut lähteä sanomatta hyvästiä—jossa oli sanat: "Olen mennyt kauvas pois. Minä tulen onnelliseksi, ja minä pyydän, että annatte minulle anteeksi. Mutta älkää koettako etsiä minua. Jumala siunatkoon teitä kaikkia.—Mary Elizabeth Ray."

XI LUKU.

Kun Verona Oblinsky meni työhönsä maanantai-aamuna, löysi hän kaksi uutta tyttöä myymäpöytänsä ääressä. Tämä merkitsi että juhlat ovat tulossa, ja lisäapua oli otettu kiireemmäksi ajaksi.

Oli onni että enempi tyttöjä oli palkattu, sillä Verona pyörtyi jo ennen puolistuntia, ja hänet täytyi viedä lepohuoneeseen. Kun hän oli tointunut siksi että voi puhua, tiedusteli päällysnainen hänen terveyttään, ja kuultuaan että Verona oli tuskin vielä parantunut sairaudestaan, lähetti hänet kotiin käskyllä että Veronan tulee pysyä siellä kokonainen viikko. "Tulee olemaan kylliksi sairaita tyttöjä täällä ennen kun pääsemme tämän kiireen ajan ohi", sanoi hän, "joten me emme halua alkaa sairailla." Oli turhaa vastustella, ja Verona lähti ikävällä mielellä asuntoonsa.

Hän oli maksanut etukäteen huoneen vuokraa kaksi dollaria. Viisitoista senttiä hän oli kuluttanut katuvaunuun. Asuntonsa oli vain mailin matkan puodista missä hän kävi työssä, mutta hän oli ottanut katuvaunun aamulla, koska tunsi itsensä vielä heikoksi. Hänen pieni säästönsä oli vähiin kulunut, jolla hänen nyt kuitenkin täytyi viikko elää. Hän ei ajatelluttkaan ottaa katuvaunua, vaan käveli asunnolleen, vasten kylmää pohjoistuulta ja tuiskua, joka uhkasi kiihtyä myrskyksi. Mutta hän tuskin huomasi tuulta ja lunta, sillä kaikki huomionsa oli kiintynyt taloudellisiin asioihinsa.

Siksi että Veronan täytyi olla koko viikko pois puodista, ei Anton tavannut häntä keskiviikkona, kun hän tuli ilmottamaan että Veronan äiti on sairaana ja toivoo että Verona tulisi kotiin.

Kun päivät kuluivat, eikä Verona tullutkaan kotiin, tuli Mrs. Oblinsky vihdoin järkiinsä ja katu i katkerasti. Hän pidätti Lettien kotiin koulusta tiistaina, ja hämmästytti häntä tuhkatiheään kiihkoisilla hyväilyillä. Joka tunti odotti hän Veronaa kotiin, ja kun keskiviikko valkeni, eikä Veronaa vieläkään kuulunut, lähti Mrs. Oblinsky tiedustelemaan naapureista. Tällä tiedustelumatkallaan hän kävi myöskin Novotnyin luona, ja pyysi Antonia käymään puodissa, missä Verona oli työssä, tiedustelemassa mihin tämä oli joutunut. Päällysnainen, jonka luo hän osoitettiin, ilmotti että Verona oli ollut sairas ja että hän oli lähettänyt hänen kotiin. Se oli kaikki mitä Veronasta siellä tiedettiin.

Käydessään Veronaa kysymässä musiikkikaupassa, johtui Antonin mieleen kysästä työtä. Sen hän saikin, mutta vain juhlien ajaksi. Hänen tui vuorotellen soittaa vakituisesti palkatun pianonsoittajan kanssa kappaleita ostajille. Hänen tuli olla työssään kello yhdeksästä aamulla kello neljään illalla, kahdeksan dollarin viikkopalkalla. Hän ryhtyi työhönsä heti, ja lähetti kirjeen Mrs. Oblinskylle, ilmoittaen että hän ei ole löytänyt Veronaa.

Anton tunsi itsensä nyt rikkaaksi, ansaitessaan kahdeksan dollaria viikossa. Hänellä oli jo pikku säästö entisestään. Hyvin pieni se tosin oli, mutta se oli kuitenkin äärettömän paljon parempi kuin vajaus ja vaivaloinen toimeentulo. Äitinsä myös oli käynyt iloisemmaksi sitä mukaa kun hänen toiveensa kohosivat. Hän ei tiennyt mitään siitä minkälaatuista oli työ mitä Anton teki ravintolassa, vaan ylpeänä mielessään kuvitteli hän poikaansa taiteilijana, joka ilman epäilystä vielä kohottaa itsensä yhä korkeammalle, sekä aineellisessa että taiteellisessa suhteessa. Hän tahtoi että Anton vuokraisi pianon yksityisesti käytettäväkseen, että voisi enempi harjotella. Mrs. Novotny oli kerran itsekin halunnut musiikkialalle, ja hän oli Antonin ensimäinen opettaja. Anton tunsi että musiikki kotona olisi suureksi huviksi äidille—mutta hän ei voisi soittaa sitä hirveää remputusta mitä hän soitti egyptiläisessä ravintolassa. Mutta tiedusteltuaan useista musiikkikaupoista huomasi hän että pianon vuokra tulisi liian kalliiksi hänelle. Hänen täytyi odottaa kunnes saisi enempi rahaa säästöön.

Eräänä päivänä kun Anton oli juuri laulanut kappaleen eräälle ostajalle puodissa, pistettiin hänelle käteen naisen kortti, johon oli kirjotettu: "Tehkää hyvin ja käykää tällä osoitteella. Määrätkää päivä itse."

Seuraavana sunnuntaina hän meni kortissa osoitettuun paikkaan. Katu oli parempiosaisten kaupunginosassa, talo muhkea, ja Antonin sydän sykki hieman levottomasti noustessaan ylös rappusia ja soittaessaan ovikelloa. Hän katsoi vanhanmallisia, moneen kertaan "prässättyjä" vaatteitaan ja mielessään päätti ostaa uuden puvun ensi töikseen maanantai-aamulla. Mutta häntä säälitti kuluttaa vähiä säästörahojaan.

Sillä aikaa kun hän oli syventyneenä miettimään itsestään ja tarpeistaan, avaantui ovi hiljaa ja lämpimän ilman virratessa vastaansa, huomasi hän että joku kutsuu häntä astumaan sisään. Tuntien veren syöksyvän kasvoileen, änkytti hän hajanaisen tervehdyksen ja seurasi naista vastaanottosaliin.

Se oli avara sali, kovalla, kiilloitetulla lattialla, siellä täällä vanhanaikaisia Bokhara- ja Kasmirimattoja; harmajan vihreillä seinillä riippui tauluja ja puupiirroksia, ja seinäkomeroissa oli miellytäviä veistokuvia; taidokkaasti tehtyjä kiinalaisia pronssikuvia ja hienoja japanilaisia veistoksia sekä suuri tummansininen Cloisonne vaasi, ebonisessa jalustassa. Avaroita tuoleja samettityynyjen kanssa oli tulisijan edessä.

Se ylellisyys ja sopusointuinen kauneus karkoitti hänen äskeisen hämmennyksensä, tunkeutuen hänen sieluunsa, lämmittäen ja rauhoittaen sitä, jota ei ne paljaat huoneet, missä hän joka päivä asui, voineet tehdä. Kuten omituiset tuoksut toisinaan johtavat mieleen mennetitä tapahtumia, samoin tämä herttainen mukavuus ja lämmin iloisuus muistutti hänelle joitakin hauskoja kohtauksia kouluajoiltaan Warsovassa. Siellä oli hän kohdannut viehättäviä naisia ja nuoruuden hehkuisia politikoitsijoita, jotka uskoivat suunnitelmansa voittamattomiksi.

Nainen alkoi puhua hänelle. Kohta muistaen itsensä, kallisti hän päänsä kohteliaasti, ja kuunteli tarkaavasti mitä naisella oli sanottavaa.

"Minä olen Mrs. Lloyd Raymond. Kuulun St. X-kirkkokööriin. Me tarvitsemme saada hyvän tenorin. Minä—ah—ehkä" viehättävällä hymyilyllä—"Minä olen ehkä julkea, mutta käydessäni siellä liikkeessä, jossa työskentelette, herätti teidän äänenne huomioani ja minä ajattelin että juuri sellaisen äänen me tarvitsemme kirkossamme. Ja niin kutsuin teidät tänne, toivoen että onnistuisin kehottamaan teitä laulamaan kaussamme. Tietysti teidän täytyy tavata kööriin komitea, myöskin. Kuitenkin, olen vakuutettu että siltä taholta ei tule mitään vaikeuksia. Annan teille kirjeen jonka voitte viedä heille—jos arvelette voivanne yhtyä meihin."

Hänen katseessaan oli pyytävä ilme, ikäänkuin olisi hän tahtonut sanoa: "Oh, minä rukoilen teitä!" Tuskin antaen aikaa vastata, hän kiirehti sanomaan: "Me maksamme—alkaville—viisi dollaria kerralta. Mutta jonkun kuukauden kuluttua nostetaan palkkaa, jos olette tyydyttävä. Ja tietysti te olette. Teidän äänenne on harvinainen—hyvä tenori on aina harvinainen. Minä tarkoitan puhdasta tenorilajia—pehmeää, anovaa lajia; hartaaksi ääneksi minä kutsun sitä. Se on ainoaa lajia ääntä, jota tulisi kuulla jumalanpalveluksessa... Te siis laulatte meille? Hyvä! Se oli ainoastaan sattumalta että löysin teidät. Ostan joululahjoja palvelijoille siitä liikkeestä. Ei ollenkaan huonoa tavaraa, te tiedätte sillä—sillä— Niin minä kuulin teidän laulavan siellä, ja nyt te tulette laulamaan meille. Se on hyvä!"

Ja ikäänkuin olisi ratkaissut jonkun erittäin tärkeän ja painavan asian, nojasi hän tuolinsa taustaan ja katsoi Antoniin puoleksi sulkeutunein silmin. Anton tunsi halua viipyä vielä hiukan tässä miellyttävässä paikassa, ja nainen myös ilmeisesti toivoi että hän viipyisi. Hän johti Antonin puhumaan Puolasta, koulu-ajoistaan, politisista asioista ja juonista missä hän oli oli ollut mukana.

Ja Anton puhui lämpimästi,

(Jatk. 8:lla sivulla)

Täten syvällä surulla ilmoitamme, että kuolon kylmä käsi pois korjasi rakkaan poikamme

REINO VICTOR HAKULIN

joka seitsemän viikkoa sydäntautia sairastettuaan nukkui kuolon uneen kotonaan, Frontierissa, Wyo., lokakuun 14 p. 1916, 4 vuoden 11 kuukauden ja 25 päivän vanhana. Häntä jäimme ikävällä kaipaamaan me vanhemmat, neljä veljeä ja lukuisa joukko sukulaisia ja tuttavia tässä maassa ja Suomessa, joka täten tiedoksi annetaan.

Hilda ja Otto Hakuli.

Tuoll' kalmistossa pienen kummun alla
Reino nukkuu unta rauhaisaa.
Ei maailman myrskyt, tuulet pauhinalla
voi häiritä siell' hänen lepoaan.

Oi, tuoni, miks' niin julma olla saatoit,
ett' Reinon armaan ryöstit meiltä pois.
Et säälii sä varmaan yhtään tunne,
vaikk' sydän kaipaa, vaikeroi.

Huom!
New York'in Suom. Naisten OSUUSKOTI
ja paikanvälitystoimisto:
241 Lenox ave, 122 st.
Telef. 813 Morning side.